

Chương 206: Mối Quan Hệ Mới Giữa Charlotte Và Reinhardt

(Số từ: 4810)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:19 AM 26/04/2023

Sau khi trở về phòng riêng, Charlotte thay một bộ quần áo thoải mái và nằm xuống giường, co chân lên.

Charlotte đã làm tốt chưa?

Cô đã luôn nghĩ rằng mình phải làm điều đó vào một ngày nào đó.

Chàng trai đã ở quá xa tầm với của cô, vì vậy Charlotte đã nghĩ rằng một ngày nào đó cô nên cắt đứt liên lạc. Tuy nhiên, cô ấy không thể đưa ra quyết định đó bởi vì Charlotte cảm thấy như khoảnh khắc cô cắt đứt liên kết yếu ớt đó, mọi thứ có thể sẽ hoàn toàn biến mất.

Anh ấy đã ở trong tầm với...

Cảm giác có thể gặp anh chàng bất cứ khi nào mình muốn rất quan trọng với cô, mặc dù cô không thể thực sự nhìn thấy.

Thật khó cho Charlotte để cảm giác đó biến mất.

Tuy nhiên, cuối cùng, Charlotte quyết định tự mình phá bỏ mối liên kết đó. Cô ấy đã làm điều đó bởi

vì, trước hết, cô ấy nhận ra rằng bản thân đang gây nguy hiểm cho Reinhardt đến mức nào với tất cả những điều đó, nhưng cô ấy không thể tiếp tục liên lạc với chàng trai đó nữa vì lợi ích của chính mình.

Anh ta chỉ là một chàng trai hoàn toàn không rõ danh tính. Ngay cả bản thân anh cũng không biết mình là ai.

Giữ mối liên kết đó là một hành động ngu ngốc do cảm xúc của Charlotte điều khiển, và cuối cùng thì cắt đứt mối liên hệ của họ là lựa chọn hợp lý nhất. 'Chúc cậu hạnh phúc ở nơi mà cả Bertus và tôi đều không thể tìm thấy cậu.'

Đó là điều đúng đắn cần làm cho chàng trai đã gặp nguy hiểm vì liên quan đến Charlotte. Nếu nó thực sự giúp ích cho anh, thì cô đã có một bước đi đúng đắn. Trong khi không ai biết anh ta là ai và anh ta rất đáng ngờ, Charlotte muốn anh ta được hạnh phúc.

Cô không biết anh ta ở đâu và anh ta là ai...

Nhưng cô chúc chàng trai hạnh phúc.

Charlotte đang cố quên anh hoàn toàn.

Tuy nhiên, không phải mọi thứ đã biến mất.

Trong số tất cả những điều ngu ngốc mà cô đã làm để tìm anh ấy, Charlotte đã tạo ra một mối liên hệ khác.

—Một người bạn cùng lớp đã gây ấn tượng ban đầu khá tệ với Charlotte và bị bủa vây bởi những tin đồn không hay.

—Reinhardt...

Sau khi giúp đỡ nhau theo nhiều cách khác nhau, họ trở thành bạn bè.

Trong khi cố gắng tìm người mà mình quan tâm, một người khác xuất hiện mà Charlotte quan tâm.

Charlotte cảm thấy tội lỗi.

Charlotte nghĩ rằng bản thân việc có những cảm xúc như vậy là một hình thức hèn nhát.

Vì sợ bước vào con đường nguy hiểm nên cô chỉ chọn con đường thoải mái.

Charlotte không thích Reinhardt theo cách như vậy.

Tuy nhiên, cô lo lắng rằng những cảm giác lo lắng đó sẽ phát triển thành một thứ khác.

Charlotte de Gradias sợ điều đó.

'Detto.'

'Tôi hy vọng rằng cuối cùng tôi sẽ kết hôn với Reinhardt là sự thật.'

Charlotte ôm gối và úp mặt vào nó.

'Bởi vì điều đó có nghĩa là tôi sẽ vẫn còn sống cho đến lúc đó.'

Chiếc gối dần dần ướt đẫm nước mắt.

Charlotte cảm thấy vô cùng thất vọng về bản thân khi những tình cảm mạnh mẽ và lo lắng mà cô dành cho chàng trai đó lại có thể bị thay đổi dễ dàng như vậy.

Tuy nhiên, thậm chí còn hơn thế nữa...

Charlotte không muốn chết.

Charlotte không muốn đánh mất mạng sống quý giá mà chàng trai đã dành dụm một cách vô ích. Cuộc sống của cô là một món quà mà chàng trai đã tặng cho cô. Đó là điều duy nhất còn lại từ mối quan hệ của họ.

Charlotte không tham sống đến thế. Không phải là cô tuyệt vọng muốn sống thêm.

Bản thân cuộc sống của Charlotte đơn giản là quý giá đối với cô ấy. Đó là món quà duy nhất và cuối cùng từ người mà cô quý giá nhất trên đời.

Đó là lý do tại sao Charlotte không muốn đánh mất nó.

Vì vậy, Charlotte thà hy vọng rằng lời tiên tri sẽ trở thành sự thật.

Nếu đúng như vậy, điều đó có nghĩa là cô ấy sẽ không đánh mất kho báu quý giá này cho đến lúc đó. Điều đó có nghĩa là Charlotte sẽ có thể giữ được lâu hơn một chút.

Reinhardt nghĩ rằng nếu lời tiên tri về cuộc hôn nhân của anh với Charlotte de Gardias trở thành

sự thật, điều đó có nghĩa là cả hai người họ sẽ sống sót sau Cuộc khủng hoảng Cổng.

Charlotte cũng có suy nghĩ tương tự.

* * *

'Cậu không cần phải chuyển những bức thư đó nữa.'

Charlotte đã không nói với tôi tại sao cô ấy lại đưa ra quyết định đó. Tôi cũng thắc mắc tại sao cô ấy không thử gửi thư qua người khác.

Tôi đã có một số nghi ngờ và một số phỏng đoán, nhưng cuối cùng, tất cả những suy đoán đơn giản là vô nghĩa.

Chỉ có Charlotte mới biết sự thật.

Cuối cùng, quả bom mà Dettomolian đã ném xuống ao đã mang lại hết thay đổi này đến thay đổi khác.

Tuy nhiên, mọi thứ đã không thực sự thay đổi.

Nói chính xác, mọi thứ đã trở lại bình thường.

"Xin chào, Reinhardt."

"CHÀO."

"...CHÀO? Chào, thế là xong à?"

"Vậy cậu muốn tớ nói gì?"

"...Về cơ bản, cậu hoàn toàn thiếu bất kỳ hình thức lịch sự nào đối với người khác. Không phải địa vị của cậu khiến cậu trở nên như vậy, về cơ

bản là có điều gì đó không ổn với cậu, cậu biết không?”

“Tớ phải làm gì sau đó?”

"Cậu nên sửa đổi thái độ đó."

—Điều chỉnh.

Mọi thứ vẫn chưa trở lại bình thường, tôi thực sự đã nói chuyện với Charlotte nhiều hơn một chút so với trước đây, và bất cứ khi nào Charlotte nhìn thấy tôi, đôi mắt của cô ấy sẽ trở nên sắc bén và cô ấy sẽ mắng tôi vì đã không thân thiện hơn.

Có vẻ như mối quan hệ của chúng tôi không tốt cũng không xấu. Vì không còn gì ràng buộc chúng tôi với nhau nữa, Charlotte và tôi trở nên thoải mái hơn với nhau, và khi tôi trở nên thoải mái hơn, đôi khi tôi có xu hướng cư xử thô lỗ hơn, nhưng Charlotte luôn có điều gì đó để nói về điều đó, vì vậy chúng tôi sẽ cãi nhau.

Nó hơi khác so với mọi chuyện giữa tôi và Harriet. Nếu chúng tôi sống trong cùng một ký túc xá, chúng tôi có thể đã cãi nhau thường xuyên hơn, nhưng tôi không thực sự gặp Charlotte thường xuyên như vậy trừ khi chúng tôi học Lớp [Sức mạnh Siêu nhiên] hoặc Lớp học Chung.

Dù sao, Charlotte thực sự muốn sửa đổi tính cách của tôi.

“Mặc dù tớ đã sống khá tốt mặc dù tớ như thế này?”

“Ồ. Làm thế nào một người ăn xin như vậy có thể được sinh ra trong Đế quốc?”

Xin lỗi, nhưng tôi không đến từ Đế quốc. Tôi là những gì cậu gọi là một người nhập cư.

Cơ thể của Charlotte rung lên có vẻ ghê tởm trước khi cô ấy ôm Scarlett và bỏ đi.

Tất nhiên, Charlotte vẫn là Charlotte, nên mặc dù chúng tôi cãi nhau, nhưng cô ấy vẫn mỉm cười và vẫy tay với tôi khi nói rằng cô ấy sẽ đi.

Có điều gì đó trong nụ cười của Charlotte khiến tâm trí tôi thanh thản.

Có thể là do Charlotte là người đầu tiên tôi nhìn thấy khi đến đây.

Sự tồn tại đơn thuần của Charlotte có ý nghĩa rất lớn đối với tôi.

Được rồi...

Những điều mà tôi thực sự muốn xảy ra đã không xảy ra, và các sự kiện và sự cố cứ ập đến trước mặt tôi vào lúc tôi ít ngờ tới nhất hoặc thậm chí nghĩ rằng chúng có thể xảy ra. Đối phó với những điều đó sẽ chỉ dẫn đến kết quả không mong muốn. Cuối cùng, tôi không tìm ra điều gì đã xảy ra khiến Charlotte ngừng gửi thư, nhưng rõ ràng là mọi chuyện đã kết thúc và kết thúc.

Đối với Hiệp hội nghiên cứu Phép thuật, chúng tôi chỉ cần chờ đợi những kết quả đó.

Tôi vẫn chưa nhận được tin từ Bertus về công việc kinh doanh mới của băng Rotary.

Vấn đề với Charlotte lúc này cũng đã được giải quyết. Rõ ràng là mọi thứ đã trở nên tốt hơn ngay khi mọi thứ trở nên tồi tệ hơn.

* * *

“Ô-ồ! Tớ có thể cảm nhận được điều gì đó!”

"Nó thế nào?"

"Tớ cần phải đi, tớ thực sự cần đi."

*Đánh!

“Ugh! Tại sao cậu đánh tớ? Tại sao cậu đánh vào đầu tớ? Cậu sẽ chịu trách nhiệm nếu tớ trở nên ngu ngốc chứ?”

“...Cậu còn có thể ngu ngốc hơn nữa không?”

Ellen nheo mắt nhìn tôi chăm chăm. Việc luyện tập [Tăng cường sức mạnh Ma thuật] của cô ấy thực sự chẳng có ý nghĩa gì với tôi, nên đó là tất cả những gì cô ấy nói.

“C-cậu, không phải cậu quá khắt khe sao? Tớ sẽ khóc đấy, nghe chưa? Ở tuổi này! Cậu có muốn chết tiệt nhìn thấy điều đó? Huh?”

Tôi, ở độ tuổi 30, thực sự sẽ bật khóc sau khi bị một đứa trẻ 17 tuổi đánh! Chỉ cần những người sẽ muốn nhìn thấy điều đó?

"Câm miệng, nhanh đi vào phòng tắm."

Tôi đã không đạt được bất kỳ tiến bộ nào trong quá trình luyện tập [Tăng cường sức mạnh Ma thuật] của mình.

Sau khi đi vệ sinh, tôi ngồi xuống cùng với Ellen và tiếp tục luyện tập.

"Đây."

*Grrrr...

Toàn bộ cơ thể của Ellen được bao phủ bởi [sức mạnh ma thuật] màu xanh lam, ngay cả đôi mắt

của cô ấy cũng tỏa sáng màu xanh lam. Ellen đang cho tôi xem [Tăng cường sức mạnh Ma thuật] của cô ấy như thể yêu cầu tôi bắt chước cô ấy.

“Nhân tiện, tớ đang tự hỏi, cậu biết đấy... cậu thực sự có thể sử dụng cái này làm nguồn sáng khi trời quá tối không?”

“...Tớ chưa thử. Và ngừng nói những điều vô nghĩa. Nhanh lên và sao chép tớ.”

“Cậu không hiểu rằng tớ cứ lải nhải những điều vô nghĩa này bởi vì tớ không hiểu nó được thực hiện như thế nào sao?”

“Tớ không. Nhanh lên và ngồi xuống.”

Ellen nhìn chăm chăm vào tôi như thể cô ấy sẵn sàng đánh tôi bằng nắm đấm mạnh mẽ như phép thuật nếu tôi nói thêm bất cứ điều gì vô nghĩa, vì vậy tôi ngồi đối diện với cô ấy, sợ rằng tôi sẽ tè ra quần.

“Và cả cậu ở đằng kia nữa.”

“...Tôi?”

“Còn ai ở đó ngoài cậu nữa?”

Cô ấy thậm chí còn gọi Cliffman, người đã tự mình đánh một con bù nhìn, chỉ bằng một cử chỉ tay, và đặt anh ta ngồi xuống khi anh ta có vẻ mặt khá lo lắng.

“Chà, tôi thực sự không hiểu...”

"Thử nó. Cậu cũng có thể."

"...Tôi thực sự không thể."

"Nếu cậu không nhận được nó, điều đó không có nghĩa là cậu sẽ không bao giờ nhận được nó sao?"

"K-không phải thế!"

"Cậu sẽ phải học nó một ngày nào đó. Chỉ cần coi đây là nghiên cứu trước thời hạn."

Cliffman về cơ bản là khá khó gần. Đối phó với những người khác dường như khiến anh ấy kiệt sức hơn rất nhiều về mặt tinh thần. Anh ấy khó gần theo một cách khác với Ellen.

Người mà anh gặp khó khăn nhất là Ellen. Mặc dù tôi không chắc nó bắt đầu từ khi nào, nhưng đến một lúc nào đó, anh ấy dường như không cảm thấy khó khăn khi đối phó với cô ấy, mà anh ấy thực sự bắt đầu sợ hãi Ellen.

Tôi tin rằng nó bắt đầu vào khoảng thời gian tôi bị cuốn vào toàn bộ sự cố Tiamata bị ô uế đó.

Anh ta vật lộn như chuột trước rắn khi đối mặt với Ellen, và đôi khi, thậm chí không cố ý, anh ta sẽ trở nên quá lịch sự với cô ấy.

Như vậy, những vị khách đến phòng huấn luyện thông thường đang luyện tập để nhận ra [Tăng cường sức mạnh Ma thuật] dưới sự hướng dẫn

của Ellen, tuy nhiên, cả tôi và Cliffman đều không có kết quả.

Tốt...

Nếu mục tiêu của Hội Nghiên cứu Phép thuật là nâng cao sức mạnh của các sinh viên chuyên ngành ma thuật, thì Ellen cũng chỉ đang cố gắng dạy chúng tôi cách [Tăng cường sức mạnh Ma thuật] của riêng cô ấy.

“Ờm... Người ta nói rằng nếu cậu sử dụng kỹ thuật này không đúng cách, cậu sẽ bị thương nặng...”

Người ta có thể bị tổn thương nghiêm trọng nếu làm theo những gì chúng ta được dạy chứ không phải giáo viên.

Cliffman đã cố gắng hết sức để bày tỏ sự từ chối của mình, tuy nhiên, Ellen chỉ lắc đầu.

“Hai người vẫn chưa đến mức có thể tự làm mình bị thương đâu.”

Nếu một người bị thương trong khi kiểm soát [sức mạnh ma thuật] của mình kém, điều đó có nghĩa là ít nhất người đó có thể kiểm soát được [sức mạnh ma thuật] của mình.

Cả tôi và Cliffman đều không thể nói gì trước lời công kích của Ellen khi nói rằng trước tiên chúng tôi phải biết cách làm điều gì đó mà chúng tôi có

thể làm tổn thương chính mình, vì vậy chúng tôi không có gì phải lo lắng vào lúc này.

“Cậu... Đôi khi cậu nói chuyện khá gay gắt, cậu biết không?”

"Đúng."

Cuối cùng, những gì cô ấy nói đều là sự thật nên cả tôi và Cliffman đều không thể nói gì thêm.

* * *

Tôi đã lên kế hoạch tích cực hơn một chút bắt đầu từ học kỳ thứ hai, đó là lý do tại sao tôi bắt đầu làm nhiều việc khác nhau.

Điều lo lắng duy nhất của tôi là Ludwig sẽ chỉ trở nên mạnh mẽ hơn sau khi trải qua nhiều thử thách khác nhau, nhưng có rất nhiều điểm cốt truyện bị thiếu, vì vậy tôi hơi lo lắng về điều gì sẽ xảy ra nếu Ludwig không trở nên mạnh mẽ như tôi dự định. , nhưng tôi coi sự lo lắng đó là vô ích.

Anh chàng đó thực sự trở nên mạnh mẽ hơn khi anh ta phải làm ít hơn.

Và nếu mọi thứ thực sự không suôn sẻ, tôi vẫn có thể khiến Ludwig trở nên mạnh mẽ hơn bằng tất cả những kiến thức mà tôi sở hữu.

Không chỉ có một loại sự kiện mà tôi biết. Mặc dù nó có thể thay đổi tương lai, nhưng tôi vẫn có thể sử dụng các sự kiện có sẵn cho mình.

Những sự kiện đó có thể thay đổi.

Tuy nhiên, có một số sự kiện sẽ xảy ra cho dù tôi có làm gì đi chăng nữa, cũng như có một số sự kiện sẽ tuyệt đối không bao giờ xảy ra cho dù tôi có làm gì đi chăng nữa.

Tôi sẽ đặt tay lên từng chút một.

Về cơ bản, Temple được trang bị kết giới bảo vệ và các biện pháp chống ma thuật, tuy nhiên, các sự cố và tai nạn sẽ liên tục xảy ra. Ý tôi là, nếu không có, sẽ rất khó để đưa cốt truyện về phía trước, vì vậy một số phần của nó phải lỏng lẻo hơn.

Nếu không, sẽ chẳng có gì xảy ra trong môi trường học đường hoàn toàn an toàn đó ngoài việc đến lớp.

Cuộc chiến giữa các sinh viên...

Các thế lực xấu xa bên ngoài....

Hay xung đột nội tâm...

Ban đầu, tôi định để mọi thứ diễn ra tự nhiên mà không can thiệp.

Tuy nhiên, ngay khi tôi phát hiện ra rằng Ludwig thực sự sẽ trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều thông qua việc cải thiện bản thân miễn là không có chuyện gì xảy ra, tôi đã đi đến kết luận rằng sẽ ổn thôi nếu tôi thực hiện một số biện pháp phòng ngừa trong trường hợp xảy ra sự cố như vậy thay cho anh ấy.

Nói cách khác, tôi đóng vai nhân vật chính để giảm bớt gánh nặng cho Ludwig, nhân vật chính thực sự.

Ludwig không nhất thiết phải là nhân vật chính của thế giới này. Anh ta không quan trọng, nhưng Sự cố ở Cổng thì quan trọng. Đó là điều duy nhất phải được giải quyết. Như vậy, Ludwig sẽ không phải trải qua đau đớn và khổ sở để trở nên mạnh mẽ hơn. Dù sao cũng có một số chuyện sau này nhất định sẽ xảy ra, không có lý do gì lại để cho hắn trước đó chịu đựng những thứ không cần thiết này.

Nếu Ludwig là một kẻ hèn nhát và chỉ có thể thoát khỏi sự hèn nhát đó sau khi trải qua một quá trình nhất định, tôi sẽ để những sự kiện đó xảy ra, nhưng Ludwig là một chàng trai rất chính trực ngay từ đầu.

Anh ta sẽ không phải là người chạy trốn vì sợ hãi khi đối mặt với trận chiến. Anh ấy là người sẽ làm mọi thứ trong khả năng của mình nếu anh ấy phải làm. Ngay cả khi Ludwig chỉ trở nên mạnh mẽ hơn thông qua luyện tập bình thường, anh ấy sẽ có thể mang trọng lượng của chính mình sau này.

Tôi đã thực hiện các biện pháp để tăng cường sức mạnh cho các sinh viên chuyên ngành ma thuật.

Có rất nhiều cách để các sinh viên chuyên ngành chiến đấu có thể trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Và những cách đó cũng sẽ có lợi cho tôi, không giống như những biện pháp tôi áp dụng cho các sinh viên chuyên ngành ma thuật.

Trong học kỳ đầu tiên, tôi đã tập trung vào việc tăng cường sức mạnh cho bản thân và trong những kỳ nghỉ của mình, tôi cũng đã nhận được Thánh kiếm Tiamata, thứ mà tôi có thể mang theo bất cứ nơi nào tôi muốn.

Trong học kỳ thứ hai, tôi đã chuyển sự chú ý của mình sang một thứ khác ngoài tôi, con người và các sự kiện.

Nếu có điều gì đó sẽ xảy ra, tôi nên sử dụng mọi thứ mình có để giảm thiểu thiệt hại mà nó sẽ gây ra, và nếu đó là điều có thể ngăn chặn được tùy thuộc vào hành vi của tôi, tôi nên xem xét mức độ nghiêm trọng của sự việc và tác động của nó. nếu tôi quyết định ngăn chặn nó xảy ra hoặc để nó qua đi.

Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là tôi sẽ bỏ qua việc đào tạo cơ bản của mình.

Tôi đã phải làm nhiều hơn nữa trong khi vẫn duy trì những gì tôi đã và đang làm.

Sự hiểu biết của tôi về [Tăng cường sức mạnh Ma thuật] không thực sự tiến bộ, mặc dù sẽ rất lạ nếu

tôi tiến bộ nhanh. Rốt cuộc, tôi không nghĩ mình là một thiên tài.

Sử dụng [Tự đề xuất], tin rằng tôi là bậc thầy về [sức mạnh ma thuật], không thực sự hiệu quả. Tuy nhiên, tôi vẫn tiếp tục, cảm thấy rằng nó sẽ thành công bằng cách nào đó, và cũng chưa đầy một tháng kể từ khi tôi bắt đầu tập luyện [Tăng cường sức mạnh Ma thuật].

Mặc dù tôi không biết có nên gọi những thứ này là dự án hay không, nhưng đây là năm dự án của tôi:

—Việc kinh doanh quần đảo Edina.

—Công việc kinh doanh mới của Rotary.

—Hội nghiên cứu phép thuật.

—Huấn luyện [Tăng cường sức mạnh Ma thuật].

—Can thiệp vào các sự kiện trong tương lai.

—Và cuối cùng...

Alpha và Omega của mọi thứ.

—Các điểm thành tích.

[Điểm thành tích: 2.430]

Trong số 6.430 điểm ban đầu, tôi đã sử dụng 4.000 điểm thành tích để đánh thức một tài năng mới, [Điều khiển ma thuật].

Tài năng vốn đã hiếm, vì vậy tôi là một người khá giàu tài năng khi có ba trong số chúng.

Vào đầu học kỳ một, tôi chỉ có vô số năng khiếu, nhưng bây giờ tôi đã có ba tài năng. Tôi thậm chí còn có một [sức mạnh siêu nhiên], điều cực kỳ hiếm có, đó là lý do tại sao tôi cứ gọi Ellen là thiên tài.

[Tăng cường sức mạnh Ma thuật] không phải là điều có thể thực hiện ngay từ đầu đối với một thiếu niên. Ngay cả những người có tài năng cũng chỉ có thể sử dụng nó sau một thời gian dài đào tạo.

Ngay cả ở nơi đó, nơi chỉ tập hợp những người tài năng, [Tăng cường sức mạnh Ma thuật] là một sức mạnh mà chỉ một số ít người có thể nhận ra. Trên thực tế, có rất nhiều sinh viên không biết làm thế nào cho đến khi tốt nghiệp.

Vì vậy, không có gì lạ khi tôi không có một manh mối nào ngay cả khi sở hữu tất cả các tài năng thiết yếu, [Độ nhạy ma thuật] và [Điều khiển ma thuật]. Ellen thật phi thường.

Tuy nhiên, ngay cả khi kỹ năng của tôi năm đó vượt xa tôi, tôi chắc chắn rằng mình sẽ có thể làm được vào năm tới.

Dù sao, tôi không thực sự cần thêm bất kỳ tài năng nào vào thời điểm này.

Thật tuyệt nếu có một tài năng liên quan đến vũ khí, nhưng tôi thực sự không có bất kỳ thứ cụ thể

nào mà tôi muốn, và trình độ kiếm thuật của tôi tiếp tục tăng lên nhờ luyện tập với Ellen.

Hơn nữa, điểm thành tích để có được tài năng tiếp theo của tôi sẽ là gấp đôi 4.000 điểm, 8.000 điểm.

Tuy nhiên, điều thực sự quan trọng là điểm thành tích.

Cho dù tôi đã sử dụng chúng cho [Viết lại] hoặc [xem trước] hay, mặc dù tôi chưa bao giờ làm điều đó, để thêm thiết lập hoặc bất cứ điều gì.

Đối với tôi, chúng quan trọng hơn tiền bạc, đặc biệt là vì tôi không chắc điều gì có thể xảy ra, vì vậy tôi đã giữ một lượng lớn chúng trong một thời gian khá dài, tuy nhiên, lần này tôi đã tiêu rất nhiều. xung quanh.

Chúng có rất nhiều công dụng, vì vậy tôi muốn để dành thật nhiều trong số chúng phòng trường hợp có điều gì đó bất ngờ xảy ra.

Không có nhiệm vụ hay sự kiện nào tôi có thể hoàn thành vào lúc này, vì vậy chỉ có một cách duy nhất để tôi kiếm được điểm thành tích...

Chỉ bằng cách hoàn thành các thử thách.

[Danh sách thử thách]

[Kiểm soát Quần đảo Edina – 40.000 Điểm]

[Chiếm lấy thế giới ngầm của Thủ đô Đế quốc – 20.000 Điểm]

[(Lễ hội) Chiến thắng giải đấu liên khối – 15.000 điểm]

[(Lễ hội) Giành chiến thắng trong Giải đấu năm nhất – 10.000 điểm]

[Đứng đầu trong tổng thể kỳ thi giữa kỳ – 8,000 Điểm]

Không giống như trước đây, có rất nhiều thử thách bổ sung mang lại nhiều điểm, cũng như những thử thách liên quan đến lễ hội. Rốt cuộc, đó là sự kiện chính của học kỳ thứ hai.

Nhưng tại sao chúng lại cho nhiều điểm như vậy? Cái quái gì đã xảy ra với điều đó vậy? Giành quyền kiểm soát quần đảo Edina? Ý tôi là, Airi đã ở đó, nhưng họ thực sự bảo tôi tiếp quản cả đất nước ngay lập tức, phải không?

Nếu tôi nhớ không lầm, đã từng có một thách thức yêu cầu tôi tát Hoàng đế. Có phải những thử thách hàng đầu luôn là những thứ tôi không thể đạt được vào lúc này không?

Còn việc tiếp quản thế giới ngằm của Thủ đô Đế quốc thì sao? Tôi không biết điều gì có thể xảy ra nếu tôi quyết định làm điều đó.

[(Lễ hội) Trở thành Miss Temple – 1.100 điểm](Không nhất thiết phải đạt được với ngoại hình của Reinhardt.)

[(Lễ hội) Trở thành Mr. Temple – 1.000 điểm]

[(Lễ hội) Giành chiến thắng trong Cuộc thi Cosplay Nữ Sinh – 1.100 điểm]

Và cái quái gì vậy?

Tôi đã hiểu phần về việc trở thành Mr. Temple, nhưng tại sao lại có một thử thách bảo tôi trở thành Miss Temple?!

Và tại sao điều đó lại cho tôi thêm 100 điểm so với việc trở thành Mr. Temple?

Tên khốn đó đang bảo tôi làm những gì tôi đã làm lần trước! Tên khốn đó muốn tôi biến hình bằng chiếc nhẫn hay bất cứ thứ gì!

Và một cuộc thi Cosplay Nữ Sinh? Tại sao điều đó cũng cho tôi 1.100 điểm?

Cút đi!

[(Lễ hội) Trở thành Miss Temple – 1.500 điểm]

[(Lễ hội) Giành chiến thắng trong Cuộc thi Cosplay Nữ Sinh – 1.500 điểm]

...Cái gì?

Có phải số điểm tôi sẽ nhận được như một phần thưởng thay đổi ngay trước mũi tôi không?

Bạn sẽ không làm điều đó cho 1.100 điểm? Là vậy sao? Làm thế nào về 1.500?

Đó là những gì mà ass đã làm, phải không?

Tôi sẽ không làm điều đó, được chứ?

[(Lễ hội) Trở thành Miss Temple – 2.000 điểm]

[(Lễ hội) Giành chiến thắng trong Cuộc thi Cosplay Nữ Sinh – 2.000 điểm]

Những con số lại thay đổi ngay trước mặt tôi.

KHÔNG.

Thằng khốn đó muốn xem tôi hóa trang thành nữ sinh hay đeo nhẫn đi thi hoa hậu đến thế à?

'Tôi không làm điều đó, người nghe thấy không?'

[(Lễ hội) Trở thành Miss Temple – 4.000 điểm]

[(Lễ hội) Giành chiến thắng trong Cuộc thi Cosplay Nữ Sinh – 4.000 Điểm]

“Chết tiệt thật.”

Tại sao tên khốn đó lại hào phóng như vậy?

'4000 điểm? Ta sẽ không làm điều đó ngay cả khi người cho ta 40.000 điểm!'

Chà, nếu nó thực sự mang lại cho tôi 40.000 điểm... với ngàn ấy điểm, tôi có thể thay đổi tương lai, phải không...?

Điều đó... Chắc là đủ, phải không?

Tên đó sẽ... cho tôi 40.000?

...Ừ, tên khốn đó sẽ không, phải không?

Có lẽ nghĩ rằng cho mình 40.000 điểm đã vượt quá giới hạn, điểm thưởng không thay đổi thành 40.000.

Khi tôi nhìn xa hơn, tôi dường như còn tìm thấy nhiều thử thách hơn mà dường như chỉ có tác dụng gây tổn thương tinh thần cho tôi. Ngoài ra còn có các thử thách liên quan đến kỳ thi giữa kỳ, dường như không có gì khác biệt so với trước đây.

Vì tôi đã thất bại một lần nên tôi không có ý định chạm vào nó lần nữa.

Rốt cuộc đó là tất cả những thử thách đó.

Chúng quá khó đối với tôi để đánh bại hoặc để lại sẹo. Nó chứa đầy những điều kỳ lạ như lén ra khỏi Temple vào lúc nửa đêm hay say xỉn trong ký túc xá cho đến khi tôi bất tỉnh, và số điểm tôi nhận được cho những điều đó thực sự rất ít.
Và...

[Nhận nộ hôn đầu – 500 điểm]

Tại sao lại ở đây?
Và...

[Chiến đấu chống lại Orbis Class – 500 Điểm]
Bây giờ tên khốn đó chỉ đang trắng trợn khuyến khích tôi thực sự trở thành một kẻ phạm pháp.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading